

Verslag inleefreis India 2008

Met in de hoofdrollen: Irene, Magda, Els V.E., Stef, Els D., Nico, Tine, Anne-Mie, Elise, Ward, Patrick, Bernard en Nancy

Dinsdag 8 juli 2008

Vandaag vertrekken we op onze langverwachte reis naar India ...

5 u. 30 worden we gewekt door onze wekker .. we springen ons bed uit en nemen nog een uitgebreide douche.. warm water ... alles erop en eraan.

6 u. 30 goed op tijd vertrekken we richting station Lichtervelde om er de trein van 7 u. 33 richting Zaventem te nemen.

In Tielt stappen Irene, Els, Stef, Magda en Tine ook op de trein. Ward, Patrick en Anne-Mie zitten normaal gezien ook al op deze trein ..in Gent komt ook Elise erbij.

Irene start haar zoektocht naar onze reisgenoten en met succes. Ruimschoots op tijd arriveren we in de luchthaven ... nu nog Bernard en Nancy weten te vinden ... en dan zijn we voltallig.

We kunnen vlotjes inchecken en nemen rustig de tijd voor een kop koffie.

Om 11 u. 30 zitten we vol spanning te wachten tot het vliegtuig opstijgt ... de vluchtinfo leert ons dat we 9,5 uren in het luchtruim zullen vertoeven over een afstand van 7888 km.

De tv-schermen hebben wat kuren zodat een filmpje meepikken niet zo makkelijk is. De lunch is voortreffelijk (koolvis met groentjes en aardappeltjes, voorafgegaan door een slaatje). Bij de koffie wordt ons een appelgebakje aangeboden.

7 u. later begint ons maagje weer te knorren ... velen van ons hebben al zin om wat te gaan helpen met de hostesses en ja ... de kar komt eraan bij ons schiet enkel nog de vegetarische schotel over ... groetenpap met een sandwichbroodje ... lekker ... maar zeer pikant ... nadien volgt nog een mango-ijsje ... wellicht heeft het ergens aan de vleugels van het vliegtuig gehangen ... bij temperaturen van 55 onder nul. Je kan er letterlijk iemand mee neerkloppen ... daarna moet alles in een stroomversnelling gaan, want we maken ons klaar voor de landing.

De afstand van ± 12 km hoogte brengt wat oorsuizingen met zich mee.

We kunnen na een vlotte landing snel het toestel verlaten ... de hitte slaat onmiddellijk toe ... we gokken dat het wel 30 graden is en dit om middernacht Indische tijd ... In een klein half uurtje hebben we onze bagage beet en kunnen we de luchthaven verlaten.

Irene en Els V.E. gaan nog geld wisselen (waar je wat geduld moet voor hebben) en dan staat het busje ons op te wachten dat ons naar het klooster op de St.-Thomas Mount zal brengen.

Om 3 u. plaatselijke tijd kunnen we onze intrek nemen in onze kamer ... helaas er komt geen water uit de kraan ... voorlopig ... Irene zet nog alles in het werk om in het holst van de nacht een klusjesman te laten oprukken, zodat we ons

toch nog even kunnen verfrissen vooraleer we in ons bedje duiken. We zetten de ventilator op, maar snel wordt het ons duidelijk dat we de slaap niet zullen vatten met het lawaai van de motor. Dus maar in de zwoele kamer proberen de slaap te vatten...

De landing van menig vliegtuig houdt ons nog wat wakker ... maar toch .. rond 4 u. 30 vallen we doodmoe in slaap.

Woensdag 9 juli 2008

Deze morgen mogen we uitslapen ... dat is het plan ... maar de realiteit beslist daar anders over ... om 8 uur wordt er op onze deur geklopt ... met een ongelooflijke slaapkop verschijnt ik voor een al vrolijke Irene.

De plannen zijn gewijzigd, tussen 8 en 8 u. 30 ontbijt.

10 u. bustrip door de stad Chennai (4de grootste stad van India)

13 u. lunch + rust

16 u. vervolg bustrip

Het ontbijt is lekker ... boterham met een soort van marmelade en koffie. Dat smaakt na een frisse, koude douche ... met een mini waterstaaltje ... even de luxe van thuis voor een 3-tal weken opzij zetten.

Om 10 u. wordt de bus verwacht, naar Indische gewoonte ... even wachten. "It's coming", zullen we nog vaak horen.

We starten onze citytrip door Chennai... het wordt wennen aan het verkeer. Naar Engelse gewoonte wordt hier links van de weg gereden. Claxonneren is een heuse sport en elkaar voorbijsteken ook. Voor ons is het even aanpassen ... en Tine ... die houdt er wellicht een nachtmerrie aan over ... ze denkt dat we toch wel eens een aanrijding zullen hebben. Maar we komen veilig terug.

In de voormiddag brengen we een bezoek aan het Government Museum (grootste van India) ... een dorpje op zich, maar de poetsvrouw zou toch wel eens haar toertje mogen doen ... of zijn wij zo'n kraaknette mensen ... wellicht ... want de straten liggen er meestal als vuilnisbelten bij ... vuilnisbakken zijn hier nergens te bespeuren. Buiten staan bomen met prachtige rode bloemen, 'The flame of the forest' genoemd.

Na het museum gaan we ook nog op bezoek naar het slangenpark waar we een "slangenshow" zien en een wandeling door het park maken. Stef .. die zich de voorbij uren niet zo lekker voelde, is bij het zien van de slangen en krokodillen weer helemaal de oude. Ook Tine wil de slangen bezweren ... de tuinslang ...wel te verstaan. Bij de zusters is het middagmaal voortreffelijk. Na de lunch hebben we even de tijd om een uiltje te vangen ... heerlijk.. . we zijn dan ook om 16 u. weer fris en monter om onze stadsrit verder te zetten.

Na 16 u. bezoeken we 2 tempels. In de Kapalishvara-tempel is een ceremonie aan de gang ... het is een unieke ervaring te zien hoe de Indiërs het Hindoeïsme beleven ... we kijken van op een kleine afstand toe. Daarna rijden we naar de kust voor een strandwandeling en kunnen we onze voeten verfrissen in de zee ... Els V.E. ziet haar schoenen zelfs eventjes zwemmen ... gelukkig kan ze die nog redden.

Na de strandwandeling rijden we in de plenzende regen naar een Chinees restaurant voor het avondmaal ... weeral heerlijk.

Rond 23 u. zoeken we ons bed op ... en dromen van onze eerste onvergetelijke dag in India..

Donderdag 10 juli 2008

8 u. ... we worden wakker na een heerlijke nachtrust ... de ventilatorschroef heeft de hele nacht gedraaid .. maar blijkbaar waren we zó moe dat we er niets van gemerkt hebben. Na het ontbijt vertrekken we naar Mamallapuram. Daar is de typische Zuid-Indiase tempelbouwstijl te bewonderen en zijn er prachtige reliëfs te bezoeken.

De bouwwerken steunen op de uit een rots gehouwen tempel.

Het hart van Mamallapuram wordt gevormd door een grote rots die met een schitterend reliëf is bedekt: Arjuna's Penance (of Arjuna's boetedoening). Het gaat hier eigenlijk over de uitbeelding van een mythe 'Afdaling van de Ganga naar de aarde' ... prachtige bouwwerken ... hoe hebben ze het ooit kunnen bouwen ... met pure mankracht ... ongelooflijk. Na het grootse bouwwerk aan alle kanten bewonderd te hebben, gaan we nog 1,5 km verderop de Five Rathas bekijken. Dit zijn vijf met sculpturen versierde monolistische tempels. Ze zijn uit één grote rots gehouwen en ontstonden wellicht in het kader van een architectuurwedstrijd. Enkele van de hier ontwikkelde motieven keren later terug als vaste elementen in de Zuid-Indiase bouwstijl.

Na het middagmaal - op het terras van een typisch Indisch restaurantje (op het menu lekkere geroosterde vis met jawel ... frietjes) - inderdaad op het terras ... want de onfrisse geur binnen is niet te doen, kunnen we verder rijden naar Kanchipuram waar we opnieuw tempels bezoeken ... Aan "tempeldays" zal het ons niet ontbreken...

We houden ook even halt om een typisch Indian coffee te drinken (lekker en zoet) en de eerste aandenkens worden gekocht (lederen teenslippers) ... afdingen is hier de boodschap ... voor 200 roepies kunnen we ze aankopen ... 3,20 euro ... een 'batje' zouden we zeggen bij ons.

Rond 19 uur hervatten we de terugreis ... een tocht van iets meer dan 2 uur rijden ... het verkeer is immens druk. Om 21 u 30 schuiven we aan voor het eten en wordt afgerekend voor de 2 ontbijten, de lunch en het avondmaal dat we hier genomen hebben in het klooster op St.-Thomas Mount. 1200 roepie (± 20 euro) voor 4 maaltijden voor 2 personen ... ongelooflijk goedkoop als je het ons vraagt.

We duiken onder de koude douche ... maken onze valies klaar voor morgen ... want het is vroeg opstaan ... om 5 u. 15 komt de bus ons ophalen voor de tocht naar de luchthaven... we vliegen naar Madurai om er 's avonds op de SCAD-campus te arriveren.

Vrijdag 11 juli 2008

Het was een pijnlijk vroeg opstaan om 4 u. 45 voor de bustrip naar de luchthaven van Chennai voor de binnenlandse vlucht van 6 u. 50 naar Madurai. Na een goeie vlucht van een uurtje met ontbijt ... zetten we voet aan wal in Madurai.

In Madurai bezoeken we de Meenakshi tempel - waar de dames en heren met korte broek of (rode) rok niet welkom zijn ... Willen we binnentreden ... dan zit er niets anders op dan ons om te kleden ... Dus met de helft van de groep terug naar het busje ... valiezen eruit ... lange broek proberen uit te vissen en dan omkleden ... ik kan u verzekeren ... geen makkelijk karwei bij om en bij de 40 ° C. Patrick steekt zelfs uit frustratie een sigaret aan. Maar het lukt ... en

we mogen binnen ... Na het bezoek aan de tempel gaan we onze magen vullen ... in een plaatselijk vegetarisch restaurant vindt iedereen zijn goesting ... Patrick en Tine wagen het zelfs om iets typisch Indisch te eten ... spicy troef dus ... de stoom komt bij hen bijna letterlijk uit hun oren ... en dorst ... de Kingfisher-aandelen zullen weer stijgen ...

Ons staat nu een lange rit van ongeveer vier en een half uur te wachten. De route die we nemen is in aanleg. We moeten voortdurend van rijvak wisselen ... vreemd de manier van werken hier bij de aanleg van een weg... Ze werken 500 m langs de ene kant en werken dan 500 m verder aan de andere kant ... bij ons zouden ze over een lange afstand langs de zelfde kant van de weg blijven werken ... maar soit ... ze zullen er ook wel geraken ... ooit.

Rond 18 uur is het dan zover ... we rijden de SCAD-campus op ... de kindjes met een fysische en mentale handicap staan ons al op te wachten ... een hartelijk en warm onthaal met orkest ... ze geven het beste van zichzelf ... wij zijn danig onder de indruk.

We krijgen een prachtige bloemenkrans met heerlijk riekende jasmijnbloemen en een tika op ons voorhoofd.

Even later nemen we met z'n allen plaats onder de bomen aan ons gastenverblijf waar Mr. Charles ons de afspraken voor de komende dagen toelicht. Genietend bij een kopje koffie en een koekje ... krijgen we te horen dat alcohol voortaan binnen gedronken moet worden en dat topjes uit den boze zijn ...

We krijgen er ook onze kamer toegewezen ... chique!

Ook de maaltijd is voortreffelijk ... de kilo's zullen er niet afvallen maar bijkomen, denk ik zo bij mezelf ... Jancy kent haar vak voortreffelijk.

Na de maaltijd blijven we nog wat gezellig babbelen met een Kingfisher ... en haalt Anne-Mie de wildste WC-verhalen van haar voorbije reizen boven ... de lachspieren zijn weer goed geoefend ... Tine plast bijna in haar broek van het lachen ... om bij het thema WC te blijven ... van menig ander rollen de tranen over de wangen ... niet van verdriet maar van amusement.

Rond 23 u. is de tijd aangebroken om ons nieuwe bedje op te zoeken en heerlijk weg te dromen...

Als we onze kamerdeur bereiken heeft Stef voor een leuke verrassing gezorgd ... voor elk een snoepje met daarbij een lieve boodschap "veel Indisch slaapgenot met een Belgisch snoepje ... Stef"

Zaterdag 12 juli 2008

Bij het ontbijt vernemen we dat Patrick en Ward de deur goed hebben afgesloten ... niemand kon nog binnen ... Ze waren wellicht bang dat iemand hen ging ontvoeren zeker??

8 u. ... ontbijt

9 u. 30 rondleiding op de SCAD-campus met eerst een bezoek aan de afdeling fysische en mentaal gehandicapten waar Prince haar afdeling voortreffelijk voorstelt ... ook een bezoek aan de verschillende klasjes is gepland ... en de therapieruimten worden goedgekeurd ... ze zijn hier goed bezig ... de Westerse invloeden zijn hier duidelijk te merken.

Magda ontmoet er Mariappan, haar sponsorkindje, voor wie ze een operatie financierde zodat hij van zijn klompvoetje verlost geraakte ... ontroerend

moment ... te zien dat hij het goed stelt en flink zijn best doet ... Magda mag fier zijn op haar kereltje.

Ook Irene ziet een kindje terug dat vorig jaar niet kon stappen en nu vrolijk op krukken rondhuppelt ... blijkt het sporsorkindje van Marjolijn te zijn ... wat zou zij ook fier en ontroerd zijn, moest ze dit moment meemaken.

Nadien bezoeken we de technische afdeling mechanica en elektriciteit, de afdeling automechanica en de drukkerij. Voor ons lijkt de drukkerij een museum ... voor hen is het een luxeding.

Na de lunch bekijken we de werkljst en gaan we aan de slag ...

Bernard en Nancy zullen de kennis van hun massage- en therapietechnieken proberen aan te leren en toe te passen.

Els V.E. en Tine zullen uitleg geven aan Prince en haar team over de vele therapeutische spelletjes die ze vanuit de school van hun kinderen hebben meegekregen... de kindjes zullen er hier geweldig goed bij varen. Daarna zullen ze ook de verfkwest ter hand nemen om de rest van de groep bij te staan bij het opruimen van het therapielokaal.

Bij het schilderteam is de toon vlug gezet ... en de lachspieren worden verder goed ontwikkeld.

Het zetten van de grondlaag is vlug geklaard ... een soort waterachtige kalkverf verspreidt zich vlotjes over de muren ... we zien niet onmiddellijk wat we gedaan hebben ... maar na een uurtje begint het toch wit te kleuren ... dus ... goed bezig!

Na de verfbeurt trekken we met de dames te voet naar Cheranmahadevi (2 km stappen). Magda neemt de fiets zodat haar knie wat gespaard blijft ... alhoewel ... ze laat haar lichaam kennis maken met de Indische grond ... gelukkig zonder letsels... ja die wegen liggen er niet altijd even goed bij ... en het vallen van de avond zal er ook wel mee te maken hebben ... het is hier niet zo evident om in het donker op straat rond te lopen ... vlug doorstappen is de boodschap ... want veilig voelen we ons hier niet echt.

Terug thuisgekomen genieten we opnieuw van een lekkere maaltijd en wordt er nog wat gekletst in het salon.

Magda ... ja alweer Magda ... krijgt een ongelofelijke kramp in haar bil ... Anne-Mie zorgt onmiddellijk voor de nodige verzorging ... aangezien er niet onmiddellijk ijs te vinden is ... dan maar een pak diepgevroren karnemelk om Magda's bil... of een koele fles bier ...

Bij het uithalen van de drank gaan een paar flessen tegen de grond ... gelukkig frisdrank ... we merken dat de drankjes opgeborgen in de "gerre" van de frigo niet zo veilig staan ... en we verbieden Magda nog verder drank uit de koelkast te halen ... kwestie dat de flesjes niet blijven uit de "gerre" vallen.

Magda valt ook nog van haar stoelleke ... alom hilariteit dus ... maar de kramp ... die is intussen over ... gelukkig maar.

Zondag 13 juli 2008

Opnieuw schuiven we rond de klok van 8 aan voor het ontbijt... om 9 uur worden we trouwens op onze werkstek verwacht... we zijn stipt op tijd ... onze werfleiders daarentegen ... die werken wellicht volgens de Indische klok ... dus een beetje wachten is voor ons de boodschap.

We kunnen de eerste kleurlaag zetten ... het wordt pistachegroen ... blijkt dat nu ook de buitenkant van het gebouw een witte laag moet krijgen ... blijkbaar gisteren te rap gewerkt ... maar we nemen dat er graag bij ... al gauw lopen de zweetdruppels als watervallen over ons lichaam ... man dat is hier warm ... nu snappen we waarom de Indiërs trager werken dan wij ... maar we gaan er voor ... halverwege de voormiddag worden we in de watten gelegd met een heerlijk kopje koffie of een theetje en een lekker koekje... we kunnen er weer tegen aan.

Tegen de middag is onze karwei afgewerkt en kunnen we een verfrissende douche nemen en de verfspatten verwijderen ... want ja ... ge kunt zien dat we geverfd hebben.

Voor de lunch wordt ons nog een DVD getoond van de verschillende projecten waarmee SCAD bezig is ... het zijn er heel wat ...

Na de lunch is er wat vrije tijd en kunnen we een uiltje vangen, een wasje doen ...

Om 15 uur komt het busje en de vertrouwde jeep ons ophalen voor een bezoek aan Tirunelveli waar we de tempel bezoeken ... er wordt weer schandalig veel geld gevraagd voor de video en het fototoestel ... maar ja ... na wat discussie wordt er toch betaald.

Na het tempelbezoek gaan we de plaatselijke shops onveilig maken ... stofjes kopen voor een tuniek, metalen koffers, kleren, ...

Tegen 20 u schuiven we opnieuw aan voor het avondmaal en genieten van een vrije avond waar we ook nog de geschenkjes voor onze sponsorkindjes verdelen, want morgen brengen we hen een bezoekje ...

En jawel ... de Kingfisher is nooit ver uit de buurt natuurlijk.

Maandag 14 juli 2008

Vandaag bezoeken we de zoutmijnen en onze sponsorkindjes. Dit wordt wellicht de meest onvergetelijke en emotionele dag van ons verblijf hier in India. Na een busrit van drie en een half uur komen we aan in de SCAD-office waar de sponsorkindjes van her en der naartoe worden gebracht. Iedereen is wat onwennig ... de kindjes weten niet wat ze er aan hebben ... en wij ook niet ... onze Sri Ramar heeft er geen probleem mee. Hij loopt hier school in Elanthakulam-Lekkampatti, waar we momenteel te gast zijn. Tussenin volgen we een vergadering van de vrouwengroepen en worden we er als koningen onthaald ... ook de lonen mogen door ons uitgedeeld worden ... de kinderen geven er het beste van zichzelf in hun nummertjes die ze voor ons opvoeren.

Voor de andere kindjes is het natuurlijk raar, ze kennen hier niemand en ook de plaats kennen ze niet ... maar later op de middag loopt alles wel wat lossier ... Sri Ramar is een guitig kereltje ... stilzitten komt niet voor in zijn woordenschat en na een fotosessie gaan we dan maar wat buiten spelen met een ballon. Het is er verschrikkelijk warm ... maar we willen ons niet laten kennen ... er worden ballonnen geblazen tot we sterretjes zien ... en intussen is de elektriciteit uitgevallen zodat de ventilator het ook laat afweten ... zweten dus ...

We nemen af en toe een slok water en het lukt wel. Ook de geschenkjes worden hier uitgedeeld ... wat zijn ze supergelukkig met een zak ballonnen en voor elk schoolgenootje een balpen...

Ook het middagmaal nemen we ter plaatse ... voor het eerst eten we met onze handen. Rijst met een sausje ... en bananen natuurlijk. Wij hebben het geluk ook de mama en het broertje van Sri Ramar te ontmoeten ... de conversatie gebeurt met handen en voeten ... dat lukt ook.

Na de maaltijd spelen we nog wat verder met de kinderen en hun ballonnen ... voor ons een niemendalletje ... voor hen een waar klompje goud.

Rond de klok van 14 u wordt ons bezoek hier afgerond ... we nemen afscheid van onze kindjes ... en hopen hen nog eens terug te zien ...

We zetten onze trip verder naar een vrouwengroep iets verderop ... de busreis verloopt in stilte ... iedereen moet wat bekomen en alles nog wat verwerken ...

Aangekomen bij de vrouwengroep krijgen we wat uitleg bij hun werking en mogen we de handen uit de mouwen steken ... inderdaad ... hier moeten wat bomen aangeplant worden ... elk van onze groep mag er eentje planten ... ze hebben twee functies ... enerzijds zullen ze voor schaduw zorgen rond de ontmoetingsplaats, anderzijds zullen ze binnen een aantal jaar voor vruchten zorgen waarmee de plaatselijke mensen dan handel kunnen drijven.

Na deze onvergetelijke dag vatten we onze terugreis aan en staat ons weeral een overheerlijke maaltijd te wachten.

Dinsdag 15 juli 2008

Vandaag steken we weer onze handen uit de mouwen ... we schilderen een tweede laag en ook de tralies voor de vensters krijgen vandaag een fris kleurtje.

In de namiddag gaan we het zigeunerschooltje bezoeken ... en ook het plaatselijk zigeunerdorpje ... de mensen leven hier werkelijk onder een zeil ... met heel hun hebben en houden ... dat stelt bitter weinig voor ... maar de mensen zijn super gelukkig ... de glimlach is nooit van hun gezicht ... het opent onze ogen ... van zodra er ons iets niet meezit, beginnen we te mokken ... hier hebben ze het recht om te mokken ... wij niet ...

We treffen er 14-jarige moedertjes die hun baby de borst geven ... jonge stoere vaders ... in onze ogen lijken het kinderen ... maar hier is dat niet zo ... toch even wennen aan die beelden.

Bij de zigeunervrouwen kopen we dan ook massaal veel kettingen ... en de slangenbezweerder geeft er met z'n cobra een demonstratie ... we blijven op een veilige afstand, je weet maar nooit. Toch is er even wat hilariteit als van een snake-cacher plots de gsm begint te piepen.

We trekken ook nog naar een melaatsendorpje - waar de typisch witte huisjes staan te stralen onder de Indische zon ... maar daar is weinig volk, ze zijn naar een religieus feest in een dorpje wat verderop ... Mr. Charles toont ons wel nog een plaats waar binnenkort een melaatsenkliniekje zal opgetrokken worden ... weeral een mooi initiatief van SCAD.

We hebben nog wat tijd over en trekken naar Tirunelveli waar we een poepchique winkelcomplex bezoeken ... zelfs ABBA laat er van zich horen ... dat past hier niet echt ... en ook de winkelbedienden zijn er in massa aan te treffen ... Acht mensen helpen onze winkelwaar in het zakje te stoppen ...

We nemen nog even de tijd om een mail naar het thuisfront te sturen ... zo kunnen zij ook lezen dat we het bijzonder goed stellen ... en dat het weer net iets beter is dan in Belgenland... waar het blijkbaar meer herfst lijkt dan zomer.

Na een drukke dag beslissen we om na het avondmaal ons pintje in een koffiemok te gieten en ons buiten op het terras te zetten.
Er worden ook nog snode plannen gemaakt om Ward zijn verjaardag niet zomaar te laten voorbijgaan ...

Woensdag 16 juli 2008

Er is er één jarig hoera, hoera ... Jawel ... Ward - Wardje voor de vrienden - mag vandaag 61 kaarsjes op zijn verjaardagstaart zetten ... we laten deze heuglijke dag natuurlijk niet zomaar voorbij gaan ... al bij het ontbijt wordt Ward in de "lendendoek" gezet ... ook bij SCAD zijn ze Wards verjaardag niet vergeten ...

Een erehaag van kinderen staat de bus - en ons feestvarken - op te wachten ... een lied, een kaartje ... het zijn echt wel warme mensen ...

We zetten na dit kleine verjaardagsintermezzo onze busreis verder. Vandaag trekken we naar KVK in het Tuticorin district. Dat is een wetenschappelijk centrum met een gepaste infrastructuur en technisch personeel om voor boeren trainingen te organiseren in verband met de nieuwste technologieën. Zo kunnen ze de productie op de boerderij verbeteren ... we krijgen daar in KVK een behoorlijk deskundige - voor ons soms moeilijk te verstande - uitleg over de werking van de diverse onderzoeken.

Els V.E. krijgt er zelfs een appelflauwte van ... of was het van naar de doctor te kijken ???

Na de uitvoerige uitleg zetten we onze reis verder naar de zoutmijnschool en de zoutpannen ... vanavond komen we hier op de KVK-site logeren ... we hebben dan nog wat tijd om eens rond te kijken wat hier allemaal gekweekt wordt.

Vandaag ontmoet Irene nog een van haar eerste sponsorkindjes ... ze mag samen met de jongen picknicken in de zoutmijnschool - deze school werd gebouwd met de centen van de sponsorouders 'sos Zoutmijnkinderen' en in 2001 geopend ... ook wij kruipen nog eens achter de schoolbanken ... al is het niet om te studeren ... wel om te eten...

Na de picknick hebben ook de kinderen van de zoutmijnschool diverse acts voorbereid ... en ook de roze plasticen tuinstoeltjes staan weer voor ons klaar ... De kinderen geven het beste van zichzelf ... met dans, acrobatentoeën, ...

Deze morgen hebben we met onze mascotte Stef een weddenschap afgesloten ... hij is hier al dikwijls zijn pet kwijtgeraakt ... dus Stef ... goed opletten vandaag ... en petje bij de hand houden ... benieuwd of je het vanavond nog zal hebben ...

Na het bezoek aan de zoutmijnschool gaan we nog een vrouwengroep bezoeken en rond de klok van 17 u. houden we halt in de zoutpannen ... een beetje een ontgoocheling ... nergens is hier nog iemand te bespeuren ... zou de kinderarbeid hier wel echt verdwenen zijn ??? Hoe werken de mensen hier eigenlijk en in welke omstandigheden ... allemaal vragen ... maar niet echt een antwoord ... al beweert iedereen hier wel dat de kinderarbeid niet meer gangbaar is ... we zouden dat toch wel eens met onze eigen ogen willen zien ... en ook de manier van werken interesseert ons ... We beslissen om morgenvoormiddag opnieuw langs te komen ... om de activiteit en de sfeer op te snuiven.

We gaan nog even naar de kust en kunnen in het warme water pootje baden ... hier is de Tsunami voorbijgeraasd. De boten zijn allemaal hersteld en in een mooi kleurtje gestoken ... het strand ligt er wel vuil bij ... we bezoeken ook een hutdorpje dicht bij de kust ... Voorlopig wonen de mensen nog in hun inderhaast opgetrokken hutten van gedroogde palmladeren, maar we zien dat er stenen huizen in opbouw zijn. De muren staan al een meter hoog. De kinderen komen vanuit alle hoeken naar ons toe ... en ook de fotolens heeft het weer druk ...

Na onze wandeling door het dorpje keren we terug naar KVK ... we houden nog een tussenstop want onze jarige wil ons graag trakteren met een Kingfisher ... dus ... geen woorden, maar daden.

Terug bij KVK worden de bureaus tegen elkaar geschoven tot een grote tafel... een heerlijke maaltijd ... de nodige Kingfishers ... en een verjaardagtaart voor Wardje ... meer moet dat niet zijn.

Op het dakterras van de slaapvertrekken wordt nog tot laat in de avond geklonken op Wards verjaardag ... een gezellige, ontspannende avond ...

omgeven door lichtflitsen en donderslagen van een nakend onweer en glasgerinkel van omgevallen drankflesjes.

En nu nog ... de uitslag van de weddenschap met Stef ... zijn pet ... die heeft hij nog steeds ... maar zijn sandalen ... die zullen nu wellicht aan de voeten van een Indisch jongetje vastzitten in het Tsunamidorpje ...

Donderdag 17 juli 2008

's Morgens heeft Ward last van een pijnlijke pols ... wellicht zal het een insectenbeet zijn ... Anne-Mie doet de eerste verzorging ... Maar ook de mensen van KVK willen Ward verzorgen ... we laten ze dus maar even doen ... op primitieve wijze spalken ze Ward zijn arm en hand in ... met een meetlat ... en enkele kleine zwachtels ... Even later op de bus vliegt heel de boel er terug af ... Wat rusten ... en het zal ook wel voorbijgaan, is de mening van Ward.

Onze Stef loopt nog altijd op blote voeten ... dus moeten we eerst een schoenenverkoper vinden ... die Stef een paar nieuwe sandalen kan bezorgen ... en ja hoor ... even later loopt ons Stefke op mooie pantoffels ...

Intussen zijn we op weg voor de opening van een gemeenschapsruimte voor een vrouwengroep in een Tsunamidorpje. Ook hier worden we weer warm onthaald met een drankje en lekkere koekjes.

We gaan er ook nog de vissers bezoeken en zien hoe ze hun boten aanleggen. Ze zijn zeer fier hun vangst aan ons te showen ... inktvis ... zeven vissen in de netten ... dertien uren op zee.

Iets verderop zitten mannen te kaarten, netten te herstellen, visaas te maken ... mooi om te zien ...

De gezinnen leven hier niet langer van visvangst alleen. Sinds de Tsunami zorgt SCAD ervoor dat de vrouwen opgeleid worden om een vak te leren ... de meesten zijn nu te werk gesteld in een naaiatelier ... we gaan er ook eens langs en zien dat ze mooie kleedjes aan het naaien zijn ... ze werken op bestelling van een leverancier ... goed doorwerken is hier de boodschap. Hun dagloon bedraagt max. 60 roepies (ongeveer 1 euro dus).

We bezoeken ook nog een schooltje - zeer primitief - waar de kinderen nog op de grond liggen te slapen. We kunnen dit niet langer aanzien en besluiten om geld te verzamelen en matjes te gaan kopen... we voegen onmiddellijk de daad bij het woord en gaan op mattenjacht ... even later keren we terug om de matjes aan de school te bezorgen.

Onszelf gaan we even verwennen met een lassi (een gezoet melkdrankje) ... bij deze temperaturen zal het geweldig smaken.

Na alweer een drukke dag rijden we naar ons huisje ... onze thuis ... waar we na het avondmaal van een rustige avond genieten. Irene, Els V.E. en Stef zijn vanavond uitgenodigd bij Mr. Cletus voor het diner.

Vanavond maken we ook onze koffers ... want morgen vertrekken we voor een 3-daagse ontspanningstrip ... met eerste tussenstop in Cochin.

Vrijdag 18 juli 2008

Deze morgen zijn we vroeg uit de veren ... we trekken naar Cochin, zo'n 300 km van Cheranmahadevi ... 6 uur rijden ... we zien het volledig zitten ... we trekken er op uit en komen pas maandagavond terug ... Mr. Cletus geeft ons nog een extra nachtje op hotel, bovenop alles wat hij ons al gegeven heeft ... ongelooflijk hoe ze ons hier in de watten leggen ... onze ogen zullen weer vermoeid zijn van alle beelden van de dag op te nemen.

Volgens het reisschema zouden we tegen de klok van 14 u. in Cochin moeten arriveren ... mooi de tijd om nog wat rond te kuieren en een bezoek te brengen aan de Kathakali-dans.

We vertrekken dus rond 9 u. ... al een half uur later dan gepland ... we rijden via de bergpas ... wat ons na enkele kilometer al leert dat dit niet de vlugste manier zal zijn om in Cochin te geraken. We staan stil ... alles zit potdicht ... de jeep is er nog doorgeraakt ... tussen enkele boompjes door ... maar de bus ... dat is onmogelijk.

Dus maar in het rijtje blijven staan ... na 1 u. toch even polsen aan de chauffeur om ons er eventjes uit te laten ... zodat we even poolshoogte kunnen nemen wat er juist aan de hand is ... na lang aandringen gaat de deur open ... wij banen ons een weg tussen de vele vrachtwagens ... in de bocht ... z'n 500 m vanwaar wij stilstaan, zijn ze de putten aan het opvullen met megagrote keien ... en dan kunnen de tegenliggers 1 voor 1 ... meestal in meerdere pogingen hun bocht nemen ... volgens ons zijn we hier de eerste minuten niet weg ... we keren dus terug wanneer onze rijrichting groen licht krijgt om te rijden ... wanneer we aan ons busje komen, staat een tegenligger opnieuw vast ... hij is overladen ... en kan niet voorbij de elektriciteitspaal ... weer problemen ... met ons Belgisch boerenverstand beginnen we dan maar zelf het verkeer wat te regelen ...

De Indische politieagent blijft gewoon - leunend op een stok - de gebeurtenissen gadeslaan. Nadat de vrachtwagen voorbij kan rijden ... springen we vlug ons busje binnen om onze weg verder te zetten ... ondertussen wacht de jeep al 2,5 uur op ons ... enkele kilometer verderop. Het is een blij weerzien ... bij een kopje koffie.

We zetten onze weg verder ... de haalbaarheid om nog in de namiddag in Cochin aan te komen lijkt ons niet meer realistisch ... we mikken nu al eerder

op de vooravond ... maar wat een vrije namiddag in Cochin moest worden ... wordt een "bus-free-afternoon" zoals Charles dat noemt ... De avondspits in Cochin is er ook ééntje om u tegen te zeggen ... ongelofelijk waar al die wagens steeds vandaan komen ... het wordt dus urenlang aanschuiven om het centrum van Cochin te bereiken ... de Kathakali-dans mogen we op onze buik schrijven ... het wordt al donker en tegen 19 u. 30 bereiken we uiteindelijk ons hotel ... van verfrissen komt niet veel meer in huis ... eerst onze maag zien te vullen.

Gelukkig is Anne-Mie haar trotter reisgids nooit veraf ... en kunnen we vlug een gezellig plekje vinden om te eten en een Kingfisher te versieren...

Nog een douche na het eten ... en dan vlug slapen ... want morgen valt heus weer heel wat te beleven ... hopelijk dromen we niet al te veel van de lange busrit, de Indische rijstijl, ...

Voor volgend jaar noteren we nu alvast dat Cochin wel heel veraf is ...

Zaterdag 19 juli 2008

Na een continentaal ontbijt in het restaurant van het Bharat-hotel kunnen we terug op de bus ... Charles belooft ons dat het niet voor de ganse dag is ... Het wolkendek ziet er zeer grijs uit ... dat belooft niet veel goeds ... en inderdaad ... het duurt niet lang voor de hemelsluizen zich openen ... eerst gaan we de Chinese visnetten bewonderen ... een houten constructie met megagrote keien ... waar ze met pure mankracht de netten bovenhalen.

Magda probeert met een paraplu de lens van Anne-Mie's filmtoestel droog te houden, tot we met z'n allen een paraplu kopen... wie had dat gedacht dat we naar België zouden terugkeren met een Indische paraplu???

Enkelen helpen om de typische Chinese visnetten op te halen ... er ligt een reuzervis in de netten ... Nico haalt de vis uit het net en showt hem aan de rest van de groep.

Vandaag gaan we ook op de backwaters varen ... Charles leidt er ons naar toe ... als we goed en wel op de boot zitten en een tijdje aan het varen zijn, lijkt dat we in het ootje genomen zijn ... het schip vaart gewoon rond op een groot meer ... een havengeul zou je kunnen zeggen ... en van backwaters zoals wij die verwacht hadden, is er geen sprake... Stef kan er zich wel uitleven als stuurman van ons schip ... en hij doet dat geweldig goed ... we varen nergens tegenaan.

We laten na een uurtje de schipper weten dat hij mag rechtsomkeer maken, omdat we niet krijgen wat we gevraagd hadden.

Terug op de bus ... en het zonnetje al terug van de partij ... zetten we onze weg verder naar de echte backwaters in Alleppey.

Op de middag beslissen we niet uitgebreid te gaan eten ... dat kan hier in India nogal lang duren ... we zijn rap content ... aan een kraampje langs de weg kopen we chips en cakejes ... een frisdrankje ... en zetten ons met z'n allen in de bushalte om dit alles te verorberen... milieubewust zoals we zijn, verzamelen we al ons afval in een plasticzakje... geven het af aan de verkoper van het kraampje ... en hopla ... daar vliegt ons zakje in de goot ... alle moeite voor niets dus ... we tonen nu eens hoe het moet!

De "gerre" blijft dus actueel ... ook het afval vliegt in de "gerre".

De bootjes zien er al heel leuk uit en ook het tochtje op de backwaters (kleine kanaaltjes) is zalig ... één en al genieten van de mooie natuur ... de mensen aan de oever ... het lijkt alsof we op een met palmbomen beplant onbewoond eiland zitten ... weg van alle drukte ... pure rust.

In de late namiddag vatten we onze busreis verder aan om in Kovalam Beach te logeren.

We beslissen om vanavond onze maaltijd te nemen in het hotel zelf ... morgenochtend gaan we ontbijten met zicht op zee ...

Het is een heerlijk kippetje met frietjes ... en niet te vergeten ... de Kingfisher ... ze waren goed voorbereid op onze komst ... de frigo zat goed vol ... een lekker fris biertje ... dat kan toch smaken ...

Het was weer een dag waar er heel wat afgelachen werd ... onze lachspieren zullen zeker genoeg getraind worden hier op reis.

Zondag 20 juli 2008

Na een ontbijt met zeezicht ... ons geduld wordt weer goed op de proef gesteld ... maar het wachten wordt beloond ... het is heerlijk.

Vandaag zondag kunnen we genieten van een vrije voormiddag ... aangezien ons hotel aan zee ligt, duiken Ward, Nico, Els en Stef in het water ... als echte zeebonken ontbinden ze hun duivels ... alhoewel ... het is toch best wel gevaarlijk hier met die onstuimige golven ... na een klein uurtje houden ze het voor bekeken ... en beslissen ze hun zwemvoormiddag verder te zetten in het zwembad van het hotel.

Ze brengen hun kledij en handdoek in veiligheid ... een 100-tal meter van de watergrens ... maar helaas ... een hevige golf heeft er voor gezorgd dat alles kleddernat is geworden ... dan maar in zwembroek tot aan het hotel...

Hun huid begint gevaarlijk rood te kleuren. Waar is die Aftersun-creme?

Eigenaardig, maar het zand heeft hier een zwarte kleur. Dit is enkel zo in moessontijd. De wetenschappelijke verklaring daarvoor moet je bij gelegenheid maar eens aan Charles vragen.

Intussen kunnen enkelen genieten van een Ayurveda massage of wat rondkuieren in de winkeltjes ... niet goed voor onze portemonnee (des te beter voor de thuisblijvers).

Het is er zeer gezellig in Kovalam ... wel toeristisch ... maar in het laagseizoen (zoals nu) is daar niet zo veel van te merken. Voor het eerst op onze reis zien we enkele andere bleekhuiden.

Vandaag moeten we afscheid nemen van Elise ... zij trekt morgen van hieruit verder naar China ... waar haar vriend haar hopelijk zal vinden ... en stiekem hopen we - samen met Elise - dat hij haar komt ophalen aan de luchthaven ... Een raar gevoel zo iemand alleen achterlaten van onze groep ... een traantje wegpinken ... ja dat hoort er bij ... dat mag ... dat kan ... hieruit blijkt hoe we al aan elkaar gehecht zijn ... als onbekenden voor elkaar zijn we vertrokken ... als vrienden gaan we uiteen ... Elise... het allerbeste daar in China ... we horen zeker van je verhalen via mama Anne-Mie die via SMS op de hoogte gehouden wordt van je verder avontuur ... voor jou zeker een vakantie om nooit te vergeten...

Deze namiddag gaan we op bezoek bij de Zusters van de Jacht in Palliady. Zr. Maria Mouton, Zr. Maria Sterckx en Zr. Agnes Bauwens staan ons al op te

wachten. Ook hier krijgen we weer een warm onthaal met een lemonjuice. In de eetkamer staat de tafel gedekt voor koffie of thee en de pannenkoeken met kokos smaken overheerlijk ... en de ananas ... die wordt in overvloed aangeboden ... Ook bananen en sweets ontbreken niet ... Gelukkig hebben we deze middag de maaltijd overgeslagen ... Na een uurtje bij de zusters vertoeft te hebben, vatten we onze busreis verder aan ... op naar Kannyakumari.

In het diepste zuiden van India vinden we Kannyakumari ... vanavond logeren we daar in een hotel ons extra aangeboden door Mr. Cletus en Mrs. Amaly ... wat zijn dat toch lieve mensen.

In Kannyakumari vloeien de Arabische Zee, de Golf van Bengalen en de Indische Oceaan in elkaar... de zonsondergang en zonsopgang zijn hier subliem ... maar aangezien het niet helder is ... weinig van te merken... Je kan de drie zeeën aan de kleur van het water onderscheiden, weet Charles ons te vertellen.

We zullen nog eens moeten terugkomen bij helder weer ... misschien in 2010? Ook hier gaan we 's avonds met onze trottergids op stap naar een gezellig plekje om te lunchen ... het lijkt vreemd ... maar hier voelen we ons iets onveiliger ... de mensen zijn hier net iets anders ... maar wat precies ... dat is moeilijk te omschrijven ... maar we houden onze geldbeugels dicht tegen ons aan ...

Op de weg naar het restaurant komen we ook voorbij een kapperszaak ... Stef krijgt er meteen een nieuwe coupe ... heel schoon ... hij is nu nog schattiger dan anders ... onze mascotte!

We genieten weer van een overheerlijke maaltijd en keren moe maar voldaan terug om zacht weg te dromen ... op naar morgen.

Maandag 21 juli 2008

Vandaag gaan we wat rondkuieren in de steegjes van Kannyakumari. Ook een bezoek aan het gedenkteken van Ghandhi staat op het programma. Hier werd de as van Gandhi vereerd voor ze in zee werd uitgestrooid. Op zijn verjaardag (2 oktober) schijnt de zon precies om 12 uur 's middags op het monument... dat probeert de militaristische gids ons toch duidelijk te maken... misschien moeten we op 2 oktober om 12 uur eens terugkomen kijken?

Iets later schuiven we aan voor de overzetboot naar de Vivekananda Rock waar we de Vivekananda Memorial bezoeken.

Op deze rotsklip staat het indrukwekkend monument voor Swami Vivekananda die hier in 1892 kwam mediteren. Hier komen ook vele toeristen uit de 'traan van India', het eiland Sri Lanka.

Op het naastgelegen rotseiland staat het op 1 januari 2000 ingewijde, meer dan 40 meter hoge standbeeld van de Thiruvalluvar - schepper van de Tamilse Bijbel.

Terug op de boot naar vast land ... nog even een lichte lunch om daarna onze terugrit naar ons "huizeke" aan te vatten.

We nemen geen highways maar gaan langs kleine wegen ... we komen langs heel mooie natuurlandschappen ... rijden voorbij de 6500 windmolens en houden halt bij een enorme boom ... vol vleermuizen (enorm grote) en ook de aapjes amuseren zich rot in de boom ...

Eentje ervan maakt zelfs een plasje op Tine haar coiffure ... hilariteit alom.

Is dat nu het geschenk voor haar 20ste huwelijksverjaardag??

Vanavond genieten we van een vrije avond ... na de lunch genieten we nog na met een Kingfisher op ons terraske.

Dinsdag 22 juli 2008

Vandaag werken we onze schilderwerken af ... want deze namiddag wordt het klaslokaal officieel geopend ... Gelukkig kwamen we gisteren al onze tekeningen op de muur zetten ... zodat we nu snel kunnen beginnen met inschilderen van onze symbolen ... ballonnen, vlinders, en bloemen ... in de kleuren van India en België ... het schiet goed op ... om precies 12 uur kunnen we onze pencelen uitwassen ... we hebben schitterend werk neergezet ... al zeggen we het zelf ... de kindjes zullen content zijn.

Straks trekken we onze Indische tunieken aan voor de plechtige opening ... de kindjes zien er enorm naar uit ... ze hebben dan ook allerlei dansjes en kunstjes voorbereid voor de culturele namiddag ... ze geven het beste van zichzelf ... ze stralen ... en wij met hen. Ook zijn we getuige van enkele gewaagde vuurdansen. Een meisje, speciaal voor ons overgekomen, is zelfs kampioene in deze discipline.

Zelf zetten we enkele danspasjes ... dat het zweet er van afdruipt ... man ... hier hebben we toch al wat vocht verloren.

Na dit culturele evenement is het nu echt officieel ... het opgesmukte klaslokaal wordt officieel geopend ... Irene mag het lint doorknippen.

Naar Indische traditie wordt een pot melk opgewarmd en op het kookpunt krijgt ieder een kopje melk ... als teken dat het gebouw officieel is ingewijd.

Mr. Cletus drukt nog eens zijn dankbaarheid uit ten opzichte van Irene en de rest van de groep ... wij verdienen eigenlijk geen grote woorden ... Mr. Cletus en zijn team daarentegen verdienen een grote eer voor wat zij hier gedurende de voorbije 23 jaar gerealiseerd hebben.

Na het officiële gedeelte volgt nu een final dinner ... een buffet van jewelste ... maar eerst een babbel met Mr. Cletus en enkele medewerkers over hoe wij de reis ervaren hebben ... wat we willen meedragen naar België ... en vooral willen zij van ons weten, wat ze nog kunnen realiseren.

Het wordt een gezellige avond ... maar het afscheid komt nu toch met rasse schreden dichterbij.

Woensdag 23 juli 2008

Na het ontbijt hebben we nog een paar vrije uurtjes ... sommigen gaan met het busje er op uit ... anderen kuieren in een zetel met een boekje ... het wordt afkicken van Scad ... en onze bagage staat gepakt om straks terug naar Chennai terug te keren.

Deze namiddag vatten we de terugweg aan naar Chennai waar onze reis begon ... vanuit Cheranmahadevi rijden we met de bus naar Madurai. Van daaruit vliegen we naar Chennai om terug in het klooster in St.-Thomas Mount te logeren.

Donderdag 24 juli 2008

Vandaag maken we er nog een shoppingday van ... Els en Bernard willen nog een hangmat kopen ... anderen willen de rest van hun geld opdoen aan leuke hebbedingetjes ... We trekken van winkelcomplex naar winkelcomplex ...

Ook een wandeling in het park stond gepland ... maar na enkele meters gaan de hemelsluizen open ... waardoor het bezoek aan het strand ook niet meer doorgaat ... we keren dan maar terug naar St.-Thomas Mount waar we nog rustig het avondmaal kunnen nemen. Ook Arun, de zoon van Cletus en Amali, maakt zijn opwachting ... en Stef ... die wordt bedolven onder de geschenkjes.

We vertrekken ruim op tijd naar de luchthaven ... een nachtje op het vliegtuig ... en ons avontuur zit erop ... we kunnen nu alleen maar dromen van onze mooie en rijke reiservaring.

Vrijdag 25 juli 2008

Om 7 u. 30 zet ons vliegtuig zijn wielekes neer op Belgische bodem ... ons avontuur zit er op ... de groep gaat hier uiteen ... enkele worden opgehaald door familie ... de rest keert met de trein naar huis terug ... Het wordt zeker geen vaarwel ... maar een 'tot gauw'! Een ervaring om nooit te vergeten ...

Een dikke merci aan Irene voor haar onuitputtelijke inzet voor Scad ... en de zoutmijnkinderen in het bijzonder!